

SKUTEČNÉ ZLOČINY

VÁCLAV NEUER

KRKAVČÍ SOUD

KRKAVČÍ SOUD

Václav Neuer

Text © 2019 by Václav Neuer
Translation © 2024 by Draha Smutná
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Czech edition © 2024, 2025 (elektornická verze) by NOXI, s. r. o.

ISBN 978-80-8111-743-5

Tento příběh je vymyšlený, stejně jako všechny postavy v něm.

Z čistě praktických důvodů byste i restaurace, podniky, adresy, nebo dokonce celé ulice, které zmiňuji v některých pasážích své knihy, hledali v Bratislavě marně.

Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi je rovněž čistě náhodná. Pouze běžné policejní postupy zůstaly zachovány tak, aby odpovídaly realitě. Navzdory tomu uznávám, že se to celé může zdát někomu povědomé.

KRKAVČÍ SOUD

V korunách stromů okolo silnice poletovalo velké hejno krkavců. Krá, krá, krá, krá! skřehotali, až v uších zaléhalo. Jeden za druhým tam poletovali velkou rychlostí, strmě nahoru a dolů. Bylo to jako u lidí při požáru.

Po dlouhé chvíli slétli krkavci na rozlehlou louku a znovu vykřikovali to své krá, krá, krá. Kdo ale rozumí ptačí řeči? Jistě si něco povídali, hádali se.

Najednou úplně utichli, vytvořili uprostřed velký kruh a v tom kruhu byl jediný krkavec.

To si asi budou na něco hrát, říkali si kluci, co stáli opodál.

Byla to podivná hra. Najednou se všichni krkavci zvedli do vzduchu a pak se jako střely střemhlav vrhli na krkavce uprostřed kruhu. Poté se zase rozletěli po okolí.

Na louce, v místě, kde byl kruh, pak lidé našli mrtvého krkavce se stužkou na krku. Mladí i staří užasli. Co to bylo? Proč ho usmrtili?

Poslechněme si to od začátku.

Ve vesnici jednou chlapci chytili mladého krkavce. Přistříhli mu křídla a doma si ho ochočili tak, že chodil po dvoře spolu s holuby a slepicemi, zobal zrní, a vůbec žil stejně jako jiná domácí drůbež. Ba ani žádné krkavčí skřeky nevydával.

Jednou zaletěl s holuby za vesnici blízko ke krkavčímu hejnu. Krkavci ho chytili a už nepustili. Potom lidé moh-

li pozorovat, jak se krkavci z celého okolí slétají k jejich vesnici.

To přiletěl soud.

A vynesl hrozný rozsudek – trest smrti!

Proč?

Protože se odrodil.

Karel Kálal (1860–1930)

Blížil se večer a bývalý montážní dělník Ján Sitár stále nevěděl, kam se uloží na noc.

V této roční době se už okolo páté neúprosně stmívá. Pohlédl na oblohu. Do tmy už mnoho nechybělo. Ledový vítr s sebou přinášel drobné kapky studeného deště. Tenká otrhaná větrovka ho v noci moc nezahřeje. Věděl, že jestli jeho plán za chvíli nevyjde, bude ještě hůř.

Už měl po krk podzimních a zimních nocí strávených pod širákem. Tohle bude už jeho třetí zima venku. Bože, jak je to dávno, co byl člověkem! Jak je to dávno, co naposledy spal v čisté posteli!

Byl starý, bez práce a bez příjmu, bez domova. Už se sám na sebe nemohl ani podívat. Smrděl jako tchoř, ani si nepamatoval, kdy se naposledy myl nebo holil. Na kůži měl kromě špíny plno vyrážky a vředů. Nejhorší na tom byly jeho nohy. Nezhojené rány stále více hnisaly. Neměl doklady a pochopitelně ani zdravotní pojištění. Do nemocnice se poslední roky chodil akorát ohřát. Aspoň na chvíli, než ho odtamtud vyhodila ochranka. Uvědomoval si, jak příšerně dopadl, a teď už se chtěl jen pořádně opít. Obrovská touha po jakémkoliv alkoholu ho přivedla k rozhodnutí. Začne krást. Protože právě dnes překročí tu pomyslnou tenkou hranici, na které se už několik měsíců pohyboval. Bude krást poprvé v životě,

ale už se rozhodl. Všechno ostatní vem čert! Výčitky jsou to poslední, co potřebuje. Věděl přesně, kam půjde. To místo měl vyhlídnuté už dávno, ale teprve nyní sebral kuráž.

Rekreační a zahrádkářská oblast se nacházela relativně blízko bratislavských supermarketů a nákupních středisek, kde se většinou poflakoval a žebrol o drobné u nákupních košů. Přesto to bylo místo, které působilo značně odlehle. Často se tím směrem díval z vyvýšeného podlaží parkovacího domu. Po pravé straně bylo letiště a tříproudová dálnice. Nalevo se rozkládalo železniční nákladní nádraží s barevnými bednami logistických center a v dále za ním se zvedal hřeben Malých Karpat s vinohrady na úbočích. Věděl, že někde tímhle směrem najde hned za kolejemi opuštěné zahrady, teprve nedávno odkoupené kvůli výstavbě nového dálničního nadjezdu.

Ještě kousek a bude tam. Opatrně se rozhlédl. Měl před sebou poslední kus asfaltové silnice a pak, po pár metrech, skončí pouliční osvětlení. Stačí přelézt železniční násep a začnou se objevovat první chatičky. Tohle bylo nejspíš poslední místo, kde by ho policajti mohli hledat. Věděl, že jim byl už od pohledu podezřelý, a nechtěl si ani představit, co by se dělo, kdyby u něj našli páčidlo, které si na dnešek připravil a pečlivě schoval v kalhotách. I kdyby ho hned nezabásli, bez pořádné nakládačky by určitě nevyvázl.

Policajtů se bál. Poslední měsíce ho často kontrolovali, a přitom schytal i pár ran pendrekem na záda. Vždycky ho v noci vyrušili ze spánku a vyhodili z nádraží, podchodu anebo odstaveného železničního vagónu. A pak ti jejich psi. Štěkají a dorážejí jako vzteklé bestie.

Vyceněné zuby, slintající roztažené tlamy, jako by ho každou chvíli měli roztrhat. Nenáviděl fyzly, ale ještě víc ta jejich psiska. Kvůli tomu, jak se k němu chovali, jakým tónem s ním mluvili a jak jím absolutně pohrdali.

Přeběhl přes násep a překvapilo ho, jak rychle se zadýchal. Kdy vlastně naposledy utíkal? Rozhlédl se okolo. Táhlo na šestou a nebyla tu živá duše. Dobře věděl, které pozemky jsou už opuštěné. Zanedbané, plevem zarostlé zahrady s povalenými ploty a rozpadlými dřevěnými boudami už od pohledu nedávaly žádnou šanci na nějakou kořist. Musel jít dál, až na protější stranu bývalé zahrádkářské kolonie. Doufal, že v tuhle dobu tam už nikoho nepotká, ale když zaslechl za zády zavrzat branku, došlo mu, že se mýlil. Bleskově se přihrčil a zalezl do stínu. „Kdo to k čertu takhle pozdě večer ještě straší v zahradě?“ pomyslel si.

Babička prošla kousek od něj, něco si sama pro sebe mumlala. Nevšimla si ho. Zatím mu štěstí přálo. Přihrčený u plotu počkal ještě pár minut, než mu babka definitivně zmizela z dohledu. A potom vyrazil. Úzkým chodníčkem se vydal směrem k vinicím. Věděl, že napravo od místa, kde se nacházel, naproti přes koleje jsou chatky v mnohem lepším stavu. Zatím míjel jen polorozpadlé boudy. Zůstal stát a znovu se zaposlouchal. Z dálky sem doléhal tlumený hluk města, už se úplně setmělo. Zavřel oči a na chvíli se zasn timer. Představil si chatu se sklepem plným konzerv a kompotů, při troše štěstí i alkoholu.

Vtom jím zalomcoval silný poryv studeného větru. Když to jen trochu půjde, tak si zatopí, napadla ho téměř hříšná myšlenka.

Omámený tou představou vykročil vpřed a asi za půl hodiny našel přesně to, co hledal. Aspoň si to myslel. Oplocení chaty bylo sice na několika místech poškozené a pozemek celý zarostlý, ale okenice byly zavřené. Vchodové dveře zajišťovala kovová závora s visacím zámkem.

Opatrně vešel na pozemek a pomalu se přiblížil k zadní okenici. Úplně se nalepil na zeď s hrubou omítkou a se zatajeným dechem poslouchal. Všude byl klid. Jen mírné

mrhlení doráželo na eternitovou střechu a vítr v nárazech ohýbal větve okolních stromů.

Připravil si páčidlo. Ruce se mu chvěly a přepadl ho strach. Ale nakonec se odhodlal. Páčidlo vniklo pod okenici kupodivu lehce. Oběma rukama silně zapáchil a poslouchal, jak se s hlasitým prasknutím rozletěla. Připadalo mu to jako rána z děla. Tohle muselo být slyšet na kilometr daleko.

V první chvíli chtěl zdrhnout, ale nakonec úzkostné nutkání překonal. Navzdory chladu mu na čele vyskákaly krupěje potu. Napjatě naslouchal, jestli neuslyší nějaký zvuk zevnitř, ale nic takového se nestalo. Oddechl si. Tak to přece jen vyjde. Dovnitř se dostal bez problémů. Otevřenou okenicí sem pronikalo trochu světla, otevře i ty ostatní. Na stole v obytné místnosti spatřil svíčku a zapálil ji. Rozhlédl se kolem sebe. Jeho zvědavost a prvotní opojení z úspěchu vystřídalo zklamání.

V místnosti byl příšerný nepořádek a smrad. Na první pohled bylo jasné, že ho někdo předběhl. Hromady papíru, plastové obaly, prázdné konzervy a rozbité láhve. Nějaké špinavé hadry a staré noviny, všechno zatuchlé a smrduté. Jeho nos mu připomněl, že kdysi dávno cítil něco podobného.

V myšlenkách se vrátil pár let nazpátek. Byl v Indii. Pracoval jako montážní technik koncernového podniku Škoda a pomáhal montovat turbíny do místní elektrárny. Opět se viděl stát na břehu široké řeky, jejíž jméno dávno zapomněl. Díval se na její pomalý tok a vnímal strašlivý zápach. Kromě nepřeberného množství různých odpadků plavaly na hladině desítky uhynulých domácích zvířat. Krávy, ovce, kozy, všechny s břichy nafouklými jako balón. Tehdy se mu z toho zvedl žaludek a už se tam nikdy nevrátil. Po zbytek doby, co v Indii pobýval, se tomuto místu úzkostlivě vyhýbal. Ale přesto dodnes nezapomněl na to, co tehdy viděl a cítil.

Stejný smrad ho nyní vrátil do reality. Otrásl se. Tady se bohužel nedá přespát. Pootevíral skříňky u desky, která nahrazovala kuchyňskou linku a dělila ji od ostatního prostoru. Instantní polévka s nudlemi byla zatím jeho jediná ubohá kořist. První pokus o krádež zdaleka nesplňoval jeho představy a odporný puch ho začínal vážně znepokojovat. Bezprostředně po tom, co se sem vloupal, ho v rozrušení tolik nevnímal, ale čím déle tu byl, tím víc si uvědomoval, že chata je cítit zdechlinou. Mrtvá kočka nebo pes. Každopádně tu něco hnije.

Znechuceně se rozhlížel kolem sebe a svítil si při tom svíčkou. Naděje, že narazí na něco cenného, nebo dokonce na nějaký chlast, byla mizivá. V regálech u vstupních dveří objevil pootevírané láhve. Ředidlo, zjistil, když si přičichl. Nejspíš feťáci.

Potom si všiml masivních plechových dveří vedoucích podle všeho do sklepa. Rozhodl se, že ještě jednou zkusí štěstí. Vzal za kliku a dveře nadzvedl. Do tváře ho uhořel závan odporného smradu, svalil ho na zem a okamžitě mu obrátil žaludek naruby. Žaludeční šťávy, to jediné, co v sobě měl, mu stříkaly ven i nosem. Lapal po dechu. Uslazenýma očima dohlédl pouze tam, kam dosvítíl plamínek svíčky. To stačilo, aby si uvědomil, že nic děsivějšího ve svém životě neviděl.

Telefon vytrhl kapitána Petra Ledeckého z hlubokého spánku až po několika zazvoněních. V první chvíli nevěděl, jestli už je den, nebo pořád ještě noc. Pouliční lampa mu oknem osvětlovala noční stůl a on se zavřeným očima nahmatl hodinky. Půl třetí ráno. V duchu zaklel a hlavou mu blesklo, že usnul teprve před chvílí. Jak dlouho spal? Dvě hodiny? Možná tři? Nepřemýšlel, kdo volá, věděl to. Ochraptlým hlasem se ohlásil.

Službu konající důstojník krajského operačního střediska mu úředním tónem oznámil, že v katastru zahrádkářské kolonie Žabí dvůr v městské části Rača našel oznamovatel, bezdomovec Ján Sitár, v jedné z opuštěných chatěk dvě mrtvoly v pokročilém stadiu rozkladu. Svůj nález oznámil osobně na obvodní oddělení policie v Rači a tamní hlídka vše prověřila s tím, že se jeho tvrzení zakládá na pravě. Pravděpodobně půjde o vraždu dvou dosud neznámých mužů.

„Co do prdele znamená pravděpodobně?“ rozčílil se Ledecký. Po probuzení byl vždycky podrážděný.

„No, vražda to bude nabeton,“ bránil se operační, „ale vypadá to prý dost hrozně. Nezávidím ti, Petře. Podle všeho jsou to muži, ale zatím se tam nikomu nechtělo natolik blízko, aby to mohl definitivně potvrdit. Takže to čeká na vás.“

Na chvíli se odmlčel. Jelikož z druhé strany nepřicházela žádná reakce, pokračoval: „Místo činu zajistila hlídka. Už si to přebírají okresáci z trojky. Dávám ti dohromady výjezd. Vzhledem k našim dlouhodobě dobrým vztahům jsem tě nechal spát o půlhodinku dýl než ostatní. Víc už pro tebe udělat nemůžu. Jaký jsem?“

„Jsi normální magor,“ zívnuL Ledecký. Postupně se probíral a už reagoval skoro normálně. „Budu potřebovat i operativní hlídku. Máš venku nějakou?“

„Jo, mám tu dva detektivy z majetkové, dám ti je k dispozici. Nemyslím si, že nás dnes čeká něco horšího. Já už je potřebovat nebudu.“

Ledecký zaslechl na druhé straně aparátu šustění papírů. Právě listuje v knize služeb.

„Až budeš venku, volej Fénix deset,“ pokračoval operáční.

„OK. A prosím tě, vzbud' Machráka,“ požádal ho Ledecký. Byla to pro něj léty zaběhnutá rutina. Už by nespočítal, kolikrát ho takhle vzbudili uprostřed noci.

„Ať na mě čeká doma před barákem, vyzvednu ho po cestě.“ A pokračoval: „Taky by bylo fajn, kdybys poslal auto pro soudního, tenhle týden slouží tuším Kovačovský. Pověz mu, že ho prosím já. To přijde, i když mu to nikdo nezaplatí. Nechci riskovat, že mi tam bude udílet moudra nějaký zubař či gynekolog, co vyfásl pohotovost.“

„Jasně. Budeš to mít.“

Ledecký už neřekl nic, jen otráveně zamručel. Automaticky natáhl ruku na druhou stranu manželské postele a znovu si smutně uvědomil, že je už třetí měsíc prázdná. Stále se s tím nedokázal vyrovnat. Jeho žena Magda ho definitivně opustila. Ano, definitivně, nejen na čas, jako už tolikrát předtím. Přestala ho milovat a také ztratila chuť mu odpouštět. A aby toho nebylo málo, do života jí vstoupil ji-

ný muž. Objevil se ve správnou dobu. Utěšitel na pravém místě. Ohleduplný, nekuřák, co nepije, nehřeší, nekřičí a po nocích je s ní doma. Seriózní člověk, navíc mladší, štíhlejší a bezpochyby i atraktivnější.

Zapudil myšlenky na Magdu a potlačil tak nastupující erekci vyvolanou náhlou představou. Kdyby tak mohl vrátit čas a změnit průběh posledních událostí. Vždyť v poslední době se už skoro nemilovali. Co by teď za to dal!

Vylézt z teplé postele mu dalo zabrat. A každý rok je to horší, nesnáší vstávat z tepla do zimy a do tmy. Venku bylo sychravo, drobně mrholilo, babí léto vystřídal studený podzim. Bylo pondělí, dvacátého října. Za městem, v kopcích Malých Karpat, vrcholila daňčí říje.

Bylo by fajn projít se po horách, povzdechl a připomněl si, co ho namísto toho čeká. Sprchu vynechal, jen si narychlo vyčistil zuby. Přitom si uvědomil, že si před spaním dal dvě sklenky skotské. Do háje. Nic nejedl, kdoví, jestli je vůbec čistý. Prohrabal šatník a vytáhl poslední čisté kusy spodního prádla a ponožek. Až se vrátí, čeká ho buď velké prádlo anebo nákup nových spodků a dalšího oblečení.

Přes pochybnosti se rozhodl, že to za volantem riskne. Nebude to poprvé, a kdyby to někomu vadilo, ať si na tuhle práci zavolá jiného blbce a jemu ať políbí prdel. V ponožkách se přišoural ke krbu, zbytky dřeva byly pořád žhavé, stačilo by přihodit pár polínek, jistě by se vzňala. Z proutěného košíku v šatníku si vzal odznak, cigarety a švýcarský zavírací nožík. Všechno nacpal do kapsy. Černé plastové pouzdro se zbraní si zasunul za opasek. S pohledem upřeným na terasu přemýšlel, co ho čeká. Venku foukal vítr a podle oblohy se mrhnutí brzy změni v pořádný liják. Přibalil si vysoké lovecké holínky a dobrou baterku, kterou používal při hledání postřelené zvěře. Snad na nic nezapomněl.

Jo, je připravený. Připravený na lov. Ovšem ne na ten, co už je roky jeho koníčkem, ale ten, za který ho platí. Lov na zvěř v lidské kůži. Konečně se cítil fit a v pohodě. Únava byla ta tam a negativní myšlenky pustil z hlavy. Teď už se soustředil jen na jedno. Popaměti vyfukal známé číslo a v hlavě si promítal mapu třetího služebního okrsku.

„Krajské operační středisko policejního sboru,“ ozvala se od operačního denně nejmíň stokrát opakovaná věta.

„Karle, to jsem ještě já. Prosím tě, v který zakopaný prdeli jste to vlastně našli ty mrtvoly?“

Za chvíli byl na místě. Mrknul na hodinky. Kromě několika taxíků nepotkal žádné jiné vozidlo. Machrák s vyhrnutým límcem kabátu na něj už čekal před vchodem. Když ho zahlédl přijíždět, odhodil nedokouřenou cigaretu a nastoupil k němu do auta. Spolu s ním zavanul do služební oktávie studený vlhký vzduch a zbytky cigaretového kouře. Nadporučík František Machrák byl skoro přesně o deset let mladší než Ledecký a shodou okolností to bylo už asi deset let, co spolu pracovali. „Dlouho jsme se neviděli,“ zamumlal ironicky místo pozdravu.

Ledeký nereagoval. Spustil se silný liják. Zamyšleně sledoval kmitající stěrače před sebou a v duchu si řekl, že je bude muset dát na zimu vyměnit. Auto má jít příští měsíc na prohlídku, nesmí zapomenout připsat požadavek na výměnu stěračů. Nepochyboval, že mechanikům ministeruských autodílen by taková věc sama od sebe nikdy nepřišla na mysl. U policie musí být na všechno žádanka.

„Koukal jsem do mapy,“ brblal Machrák, „a stačilo několik metrů vzdušnou čarou a bylo by to za koleje. Mohli si to vyžrat venkovský.“

Ledeký se zařadil do levého pruhu, který se o kus dál napojoval na vnější městský okruh.

„A kdyby leželi v kolejišti, mohli by to převzít ajznboňáci, ne?“ odsekl rozmrzele.

„Jenom říkám, že máme smůlu. Jsem městský člověk a městský detektiv. Nejsem stavěný na pátrání v lesích a podobných prdelích.“

Ledecký mu dal za pravdu. Jeho kolega byl navíc pověstný perfektním oblečením těch nejlepších značek.

„Co se mého vztahu k přírodě týká, bohatě si vystačím s tím, když mi občas přineseš z nějakýho zvířátka klobásku,“ brblal dál Machrák.

„Jsou to jen zahrady,“ pousmál se Ledecký. „V nejhorsím se tomu dá říkat lesopark.“ Pohled mu sklouzl na kolegovy nablýskané polobotky a hlavou mu blesklo, jak asi budou vypadat za pár hodin.

Na příjezdové cestě k zahrádkářské kolonii stálo označené policejní auto. Jeho modré majáky prorážely tmu a policista, který z něj vystoupil, měl na čepici nepromokavý potah. Ledecký zůstal sedět za volantem, jen stáhl okénko a ukázal odznak kriminální služby. Policista byl mladý, bylo mu sotva dvacet. S neskrývaný obdivem se podíval na starší kolegy a uvolnil zeleno-bílou pásku s nápisem policie. Z kšiltu mu kapala voda, když se naklonil k okénku. „Tudy rovně asi tak třicet metrů, potom ostře doleva. Je to jen úzký chodník, ale projet se dá v pohodě. Potom dál rovně a jste na místě. Je tam už hromada našich.“

Ledecký mu poděkoval a zvolna se rozjel. Zastavit museli hodný kus před samotnou chatou, protože úzký chodník už zablokovala jiná auta. Rozsvícenými reflektory ozařovala okolí. Ledecký se hrabal v kufru a znepokojilo ho, že vedle policejních vozů zahlédl i auta televizních štábů RT a Star.

„To, že poslouchají naše frekvence na vysílačkách, vím dávno, a už mě to ani nerozčiluje. Ale jak se sem dostali

dřív, než se uzavřela cesta, to nechápu,“ poznamenal Ledecký směrem ke kolegovi.

„Musí mít dobrý informace, a to nejspíš přímo od polců, starochu. Jak jinak mi vysvětlíš, že jejich výjezdy jsou skoro všude dřív než ty naše?“

Ledecký zavrtěl hlavou, podobná myšlenka ho už taky napadla.

„Kolik tak můžou platit?“ rozvíjel téma Machrák.

„Na to se teď, milý hochu, můžeme klidně vykašlat. Horší je, že když už se sem nacpali, jen tak se jich nezbavíme.“

Machrák udělal pár kroků, přičemž našlapoval tak, aby se vyhnul největším loužím na rozbahněné cestě. Po chvílce si uvědomil marnost své snahy, nepotrvá dlouho a chodník se změní v bahnitý potok. S uznáním pohlédl na Ledeckého, který vystoupil zpoza auta v pršiplášti a vysokých gumových holínkách.

„Ty jsi ten nejchytřejší a nejprozíravější polda, co znám,“ ušklíbl se.

„Tak mě pozorně sleduj a uč se. Nebudu tady věčně,“ pomohl si otřepanou frází Ledecký. Na chodníku spolu srovnali krok. „Jo, operační mi říkal, že to nebude hezký pohled.“

K chatce přiléhal nevelký pozemek. Původní drátěné oplocení bylo na několika místech porušené. Ze strany, odkud se blížili, chyběl dokonce kus pletiva. Pozemek byl zanedbaný, neposekaná tráva prorostlá plevem dosahovala místy do výšky pasu. Někde byla naopak zvalená a od země zahnívala. V kuželu jednoho z reflektorů Ledecký koutkem oka zaregistroval staré zrezivělé kolečko převrácené u rozbitého žlabu, který původně asi sloužil na hromadění kompostu.

Chatka působila stejně zanedbaným dojmem jako pozemek. Měla předpisové čtyři krát čtyři metry, v době, kdy ji stavěli, si málokdo dovolil porušit nařízení stavebního úřadu. Zvenčí byly zdi nahozené hrubou šedivou omítkou. Otevřené okenice pod náporem větru mlátily o stěny.

Bylo tu docela živo. Lidé, co se tu shromáždili, se zcela přirozeně rozdělili do dvou skupin. Tu menší tvořili zaměstnanci médií, redaktoři obou zpravodajských televizí a jednoho deníku se teď v jednom hloučku tiskli k boku odstavené dodávky. Technici ukrývali své kamery před deštěm v zavazadlových prostorech, zatímco reportérky pod deštěm cíhaly na příležitost vyzpovídat kohokoliv, kdo projeví ochotu odpovídat.

Početnější skupinu tvořili policisté. Poté, co celé okolí ohraničili zeleno-bílou páskou, se postupně shromáždili

pod něčím, co původně sloužilo jako parkovací přístřešek majiteli sousední, stejně opuštěné parcely.

Zadní strana přístřešku měla sice probořenou střechu, ale i tak tam bylo pro všechny místa dost. Někdo dokonce zavěsil na stropní trám halogenovou svítilnu.

Teď tu všichni postávali, někdo kouřil, jiný zíval, jako by se nudili. Netrpělivě čekali na někoho, kdo převezme velení a spustí kolotoč policejního vyšetřování. A ten někdo bude Ledecký jako určený šéf krajské výjezdovky. Tedy pokud se na místo nerozhodne přijet sám prokurátor. To ovšem nebylo pravděpodobné a Ledecký s jeho účastí ani nepočítal. Později pro něj vypracuje písemnou zprávu.

Když se oba detektivové chtěli dostat až k samotné chatě, museli projít kolem novinářů. Na uzoučkém chodníku stáli tak natěsno, že Ledecký cítil, jak mu za límec spadla kapka studené vody z deštníku jednoho z nich. Otrásl se. Pohledem letmo přelétl celou skupinku. Věděl, koho hledá, a rozčílilo ho, kde ho našel. Úplně vzadu se krčil malý postarší chlapík se silnými dioptrickými brýlemi a úzkým potkaním obličejem. Jozef Daubner, redaktor nejčtenějšího deníku Nový život. Po zkušenostech z minulosti Ledecký dobře věděl, že tenhle takzvaný investigativní novinář si ani dnes nenechá ujít šanci udělat z policajtů ty největší blbce pod sluncem.

Lidi z policejní party viděl mnohem radši. Ve třetím okrsku začínal, a tak pokaždé, když ho sem přivedla vražda, jako by se vracel domů. Většinu přítomných znal a některé mohl bez rozpaků nazvat přáteli, spojovaly je společné roky v hlavním městě. Potěšilo ho, když spatřil Mihálika, nesmírně pedantického kriminalistického technika. Jakmile případ definitivně převezmu, určitě si ho vyžádám do své skupiny, pomyslel si Ledecký.

Postupně se se všemi pozdravil a nemohl se ubránit pocitu, že každé vyšetřování začíná přátelským setkáním známých. Ředitele třetího okrsku plukovníka Rybanského si schválně nechal až nakonec. Ledecký nebyl žádný drobeček, ale i tak se jeho ruka skoro ztratila v ředitelově obrovské dlani. Následoval tak mocný stisk, že si kapitán musel zacvičit s prsty, aby se mu zpátky prokrvily.

„Vypadá to na pěknou fušku,“ pravil Rybanský. „Žádá procházka rozkvetlým sadem.“

Ledecký přikývl. Od té doby, co sloužil na trojce, uběhlo hodně času. Za tu dobu řešil desítky případů, tudíž by ho nemělo nic překvapit. Násilnou smrt viděl už snad ve všech podobách.

„Nezhubnul jsi?“ změřil si ho Rybanský pozorným pohledem.

„Mám super dietu. Málo spím a po nocích hodně kouřím a chlastám. Přes den je mi pak tak na hovno, že ani nemám chuť jíst. Na hubnutí ideální, ale nedoporučuju to nikomu zkoušet.“

„Problémy?“ sondoval Rybanský.

„Možná jindy,“ mávl rukou Ledecký, neměl chuť mluvit o svých osobních kiksech, a s bývalým ředitelem už vůbec ne.

Starého, jak mu všichni říkali, měl rád a moc si ho vážil. Nejen jako nadřízeného, pod nímž začínal svou policejní kariéru, ale především jako člověka. Jako zkušenější kolega ho hodně naučil. Uměl být přísný a nikomu nic neodpustil, ale současně se policistů, o nichž byl přesvědčený, že své práci dávají maximum, vždycky zastal. Ledecký byl zmlada v problémech víc, než bylo zdrávo, a kdoví, jak by dopadl, nebýt Rybanského a jeho ochranných křídel. S největší pravděpodobností by dnes namísto objasňování vražd řídil dopravu na křižovatce někde na Fazolové ulici.

„Byls tam už?“ kývl směrem k chatě.